

Da konflikten på arbejdsmarkedet tidligst kan bryde ud palmelørdag den 22. marts 1975 — altså om 13 dage — har der ikke været virkelig saglig anledning til det jappede udvalgsarbejde, der meget vel vil afsløre sig som dækkende over, at mange medborgere utilsigtet bliver urimelig dårligt stillet i det kommende år.

Da de andre partier imidlertid har været enige om at fremskynde betænkningssagens afgivelse, må mindretallet understrege det uforsvarlige i at ophøje forligsmandsspørgslen til arbejdsmarkedets hovedorganisationer til lov. Forligsmandens opgaver er at finde et kompromisgrundlag mellem parterne, men hverken disse — der enstemmigt har afvist forespørgslen — eller forligsmanden har noget som helst at gøre med at tage de samfundsøkonomiske hensyn, som må være afgørende for folketingets virke. Der ligger derfor ingen bebrejdelse mod forligsmanden i det forhold, at hans forespørgsel vil føre til kraftige omkostningsstigninger, som vil vanskeliggøre danske virksomheders konkurrencemuligheder med den følge, at arbejdsløshed, konkurstal og valutaunderskud vokser. Dette perspektivplanforkerte forslag må derfor omgøres. Det rette udgangspunkt herfor er den nødvendige omkostningspause, som omtales i den daværende regerings forslag nr. 117 af 3. december 1974 (forslag til lov om forlængelse af kollektive overenskomster og aftaler m. v.). Det må kombineres med, at lønindtægten forøges — ved særlig forholdsmæssig vægt på lavtlønsområdet ved forøgelse af den skattefri bundgrænse, jfr. mindretallets lovforslag nr. 54 af 20. februar 1975 om ændring af kildeskatteloven. (Forhøjelse af den skattefri bundgrænse), der må suppleres med, at de 19.000 kr.s skattefri bundgrænse forhøjes fra 1976.

Mindretallet indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med de nedenfor af mindretallet stillede ændringsforslag.

Et *fjerde mindretal* (det konservative folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af dette mindretal samt de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag nr. 13, 14, 20 og 21.

Et *femte mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet

stillede ændringsforslag samt det af arbejdsministeren som nr. 15 stillede ændringsforslag.

De af mindretallet foreslåede ændringer finder man nødvendiggjort dels under indtryk af lønmodtagernes rimelige krav om at være medbestemmende om egne løn- og arbejdsvilkår, dels under indtryk af, at et folketingsflertal har til hensigt at gennemføre det i juni 1974 aftalte boligforlig med deraf følgende stærkt forøgede boligudgifter.

Endvidere finder mindretallet at måtte præcisere, at de relativt beskedne lønstigninger, som mindretallets ændringsforslag indebærer, bør kombineres med en begyndende demokratisering af det private arbejdsmarkeds ledelses- og forvaltningsstruktur.

Et *sjette mindretal* (kristeligt folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af dette mindretal samt de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag nr. 13, 14, 15, 20 og 21.

Et *syvende mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) finder, at der er tale om et overgreb mod fagbevægelsens forhandlings- og aktionsret, og at forligsskitsen med ændringer, som foreslås ophøjet til lov, vil medføre en nedgang i reallønnen for lønarbejderne.

Det af arbejdsministeren stillede ændringsforslag nr. 14 må betegnes som værende et direktiv, der direkte foregriber de frie overenskomstforhandlinger, der skal finde sted i 1977.

Mindretallet finder, at der lægges mere og mere op til at integrere statsmagten i indgåelsen af de aftaler, der skal gælde for arbejdsmarkedet.

På denne baggrund kan mindretallet ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse, men indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af et *mindretal* (Glistrup (FP), Voigt (FP) og Wamberg (FP)):

1) Paragraffen affattes således:

„§ 1. Samtlige kollektive overenskomster og aftaler om løn- og arbejdsforhold, der er